

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2009	Κυριακὴ Πάσχα (Ἰω. 1,1-17) 16 Ἀπριλίου 2017 στὴν θ. λειτουργία	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ;

«Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ» (Ἰω. 1,12)

Ο Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοί μου, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Θεότητος, ὁ ἕνας τῆς ἁγίας Τριάδος, ὁ Βασιλεὺς οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁ Δημιουργὸς τῶν πάντων, ἀπὸ τὴν ἄπειρη ἀγάπη του γιὰ μᾶς, φόρεσε τὴν ἀνθρώπινη σάρκα –ντύθηκε δηλαδὴ τὰ κουρέλια τοῦ ζητιάνου ἀνθρώπου– καὶ **κατέβηκε ἐδῶ στὴ Γῆ**. ἤλθε σὰν Φῶς, σὰν Ζωή, σὰν Εὐεργέτης, γιὰ νὰ φωτίσει, γιὰ νὰ ζωοποιήσει, γιὰ νὰ εὐεργετήσει τὸν ἄνθρωπο.

Τὸν μεγάλο αὐτὸν Ἐπισκέπτη θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ γενικὰ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸν μεγαλύτερο ἐνθουσιασμό καὶ μὲ τίς μεγαλύτερες τιμές. Ἀλλοίμονο ὅμως! Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ ἱστορία καὶ τυράννους ἀκόμη ὑποδέχθηκαν καὶ ὑποδέχονται σὰν θεοῦς, τὸν Ἰησοῦ, τὸν μεγάλο Εὐεργέτη τῆς ἀνθρωπότητος, ὄχι μόνο τὸν ἀγνόησαν, ὄχι μόνο δὲν τὸν τίμησαν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς **πῆραν καὶ παίρνουν ἐχθρική στάσι ἀπέναντί του**. Ὡς τί ἀχαριστία καὶ τί μοχθηρότητα δείχνουν οἱ ψυχές τους! Γράφοντας γιὰ τὴν ἀχαρακτήριστη αὐτὴ συμπεριφορά τους στὴν ἀρχὴ τοῦ Εὐαγγελίου του ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέει: «Ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον»· ὁ κόσμος δὲν τὸν ἀναγνώρισε, ἦρθε στὸ σπίτι του καὶ οἱ δικοί του δὲν τὸν δέχτηκαν (Ἰω. 1,10-11).

Ὁ Χριστὸς ἦρθε, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν πίστεψαν σ' αὐτόν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὅμως, μὲ τὴν ἐλεεινὴ συμπεριφορά ποὺ ἔδειξαν, δὲν ἔβλαψαν τὸ Χριστό –δὲν ἔχει ὁ Χριστὸς ἀνάγκη ἀπὸ αὐτούς, αὐτοὶ ἔχουν ἀνάγκη τὸ Χριστό–, **τὸν ἑαυτὸ τους ἔβλαψαν προξενώντας του μάλιστα βλάβη ἀφάνταστη**. Γιατὶ ἔμειναν μακριὰ ἀπὸ τὴ χάρι του καὶ στέρησαν τοὺς ἑαυ-

τούς των ἀπὸ τὰ ὑψίστα ἐκεῖνα δῶρα καὶ τὰ μοναδικὰ προνόμια, ποὺ ὁ Χριστὸς προσέφερε καὶ προσφέρει σὲ ὅλους ἀδιακρίτως ὅσους πιστεύουν σ' αὐτόν.

Ποιὰ εἶνε αὐτὰ τὰ δῶρα καὶ προνόμια ποὺ χαρίζει ὁ Χριστός, τὸ λέει ἐν συνεχείᾳ ὁ εὐαγγελιστὴς· «Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν (=ὄσοι δέχτηκαν καὶ πίστεψαν στὸ Χριστό), ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι (=τοὺς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ γίνουν παιδιὰ τοῦ Θεοῦ)» (ἔ.ἀ. 1,12). Ἀκοῦς, ἄνθρωπε, τί μεγάλο δῶρο, τί προνόμιο ἀνεκτίμητο; «**Τέκνα Θεοῦ!**» Αὐτὸ **τὸ χάνουν οἱ ἄπιστοι, τὸ κερδίζουν οἱ πιστοί**.

«**Τέκνα Θεοῦ!**» Ἀλλὰ γιατί λέει «νὰ γίνουν»; θὰ ρωτήσετε· δὲν εἴμαστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δημιουργήματα - πλάσματα τοῦ Θεοῦ;...

Ἀσφαλῶς· ἕνας Θεὸς μᾶς δημιούργησε ὅλους καὶ ἕνα Κύριο ἔχουμε. Αὐτὸς εἶνε ὁ Πατέρας ὅλων μας, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται παραμένουμε πιστοὶ καὶ ὑπάκουοι στὸ ἅγιο θέλημά του. Ἀλλὰ δυστυχῶς κάποια στιγμή ὁ ἅγιος αὐτὸς δεσμὸς Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου διεκόπη. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἡ ἁμαρτία εἰσχώρησε στὸν κόσμον, οἱ ἁρμονικὲς σχέσεις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου διαταράχθηκαν. Ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο ἐπαναστάτης· σήκωσε τὴ σημαία τοῦ δικοῦ του θελήματος, τράβηξε ἕνα δικό του δρόμο. Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ πατρικὸ του σπίτι ὅπως ὁ ἄσωτος υἱός, καὶ ζοῦσε στὴ χώρα τῆς ἁμαρτίας. Ἐκεῖ δὲν εἶχε καὶ δὲν ἐνιωθε ὡς πατέρα τὸν ἀγαθὸ Θεό· ὡς πατέρα εἶχε πλέον τὸν σατανᾶ, ἀφοῦ τὰ δαιμονικὰ θελήματα ἐκτελοῦσε πιστά. Ἔτσι **ὁ ἀποστάτης ἄνθρωπος, μόνος του, διαγράφηκε ἀπ' τὸ βιβλίον τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ**.

Ἐν τούτοις ὁ Θεὸς δὲν ἔπαψε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν ἄνθρωπο· ἀνύστακτο ἦταν τὸ

ένδιαφέρον και ή φροντίδα του. Ὁ λιποτάκτης ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσει πάλι στὴ θέσι του, ὁ ἄσωτος υἱὸς ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ πάλι στὸ πατρικὸ του σπίτι, ὁ ἐπαναστάτης ἔπρεπε νὰ κατεβάσῃ, νὰ ποδοπατήσῃ καὶ νὰ ξεσχίσει τὴ δική του σημαία, καὶ νὰ ὑποταγῇ πάλι στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἐχθρὸς ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ πάλι φίλος τοῦ Θεοῦ, παιδὶ τοῦ Θεοῦ. Πῶς θὰ τὸ ἐπιτύγχανε αὐτό; Σ' αὐτὸ ἀπέβλεπε τὸ μεγάλο καὶ πάνσοφο **σχέδιο τῆς Θείας Προνοίας**. Γι' αὐτό, ὅπως κηρύττει δυνατὰ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν*» (Γαλ. 4,4-5).

«*Τέκνα Θεοῦ*». Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ «*τέκνον Θεοῦ*»; «*Τέκνα Θεοῦ*» γινόμεστε καὶ ἐγγραφόμαστε πάλι στὸ βιβλίον τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ κάνοντας **τρία βήματα - τρεῖς ἐνέργειες**: πρῶτον πιστεύοντας στὸ Χριστό, δεύτερον βαπτιζόμενοι στὸ ὄνομά του, καὶ τρίτον ζώντας κατὰ τὶς ἅγιες ἐντολές του. Πίστις - βάπτισμα - ἁγία ζωὴ, νὰ ποιά εἶνε ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἐξασφαλίζουν καὶ μᾶς δίνουν τὸ χάρισμα τῆς υἰοθεσίας.

● Ἡ μὲν **πίστις** σὰν ἕνα οὐράνιος δεσμὸς μᾶς συνδέει μὲ τὸ Χριστό· κι ἀφοῦ ὁ Χριστὸς μᾶς ἀναγνωρίζει καὶ μᾶς ἀγαπᾷ ὡς ἀδελφούς του, ὁ Θεὸς Πατὴρ μᾶς ἔχει ὡς τέκνα του ἀγαπητά, ὡς ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ.

● Τὸ δὲ **βάπτισμα** εἶνε τὸ ἱερὸ ἐκεῖνο χωνευτήρι, μέσα στὸ ὁποῖο ὅποιος βαπτίζεται ἀποβάλλει τὸν «*παλαιὸν ἄνθρωπον*», ἐνδύεται τὸν «*νέον*» (Ρωμ. 6,6. Ἐφ. 4,22-24. Κολ. 3,9-10) καὶ βγαίνει λευκὸς σὰν τὸ χιόνι, καθαρὸς σὰν τὸν ἥλιο, ἀστράφτει καὶ λάμπει ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ παναγίου Πνεύματος. Εἶνε πλέον τέκνον Θεοῦ.

● Ἀλλὰ ἐδῶ τώρα χρειάζεται προσοχή, καὶ μάλιστα προσοχή μεγάλη· ὅποιος ποθεῖ τὴν υἰοθεσία πρέπει νὰ ζῆ **ζωὴ ἁγία**. Ἡ δωρεὰ δόθηκε, ἡ παλιγενεσία καὶ ἀναγέννησις ἔγινε· ὁ ἄνθρωπος διαγράφηκε ἀπὸ τὰ κατὰστικα τοῦ διαβόλου καὶ πολιτογραφήθηκε στὸ βασίλειο τοῦ φωτός. Τώρα λοιπὸν προσοχή· γιατί ὑπάρχει φόβος ὁ πρίγκιπας ν' ἀφήσῃ πάλι τὰ ἀνάκτορα τῆς νέας ζωῆς καὶ νὰ ξανακυλιστῇ στὴν κοπριά. Προσοχή, γιὰ νὰ φυλάξουμε τὴν δωρεά, νὰ αὐξήσουμε τὴ χάρι, νὰ σταθεροποιήθουμε στὴν ἀρετὴ, νὰ τιμήσουμε ἐκεῖνον ποὺ μᾶς τίμησε μὲ τὸ χάρισμα τῆς υἰοθεσίας. Καὶ θὰ τὸν τιμήσουμε – πῶς; διὰ τῆς ἁγίας ζωῆς ποὺ πρέπει νὰ ζοῦμε. Ἐφ' ὅσον εἴμαστε τέκνα Θεοῦ, πρέπει νὰ φιλοτιμηθοῦμε ν' ἀποκτήσου-

με, ὅσο εἶνε δυνατόν, τὶς ἀρετὲς τοῦ Πατέρα μας, νὰ μοιάσουμε ἠθικὰ μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα.

Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ **υἰοθεσία** δὲν θὰ εἶνε ἕνα στάσιμο καὶ νεκρὸ χάρισμα· θὰ ἐξελλίσσεται συνεχῶς, θὰ σημειώνη προόδους, θὰ ἰσχυροποιῇ καθημερινὰ τοὺς δεσμούς μας μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα μας, θὰ μεταδίδῃ χάρα ἀνέκφραστη στὴν καρδιά μας, τὴν ὁποία τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, κατὰ τρόπο μυστηριώδη, θὰ τὴν πληροφορῇ λέγοντας· «*Μὴ φοβᾶσαι· εἶσαι παιδὶ τοῦ Θεοῦ. Βρίσκεσαι κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι καὶ ἐὰν σοῦ συμβῇ στὸ δρόμο τῆς ζωῆς σου, ὁ Θεὸς εἶνε κοντὰ σου ὡς φιλόστοργος καὶ παντοδύναμος Πατέρας*».

* * *

Ἀγαπητὴ ἀδελφέ! Ἐὰν ἦσουν ἕνας ἀλήτης, ἔρημος καὶ ἀπροστάτευτος στὸν κόσμον, καὶ μιὰ μέρα διάβαζες στὴν ἐφημερίδα ἢ μὲ κάποιο ἄλλο τρόπο μάθαινες, ὅτι **κάποιος βασιλιάς ἢ πλούσιος ζητᾷ νὰ σὲ υἰοθετήσῃ**, νὰ σὲ κἀνῃ παιδί του καὶ κληρονόμο τῆς μεγάλης περιουσίας του, τί θὰ ἔκανες; Θὰ ἔμενες ἀδιάφορος; Ὅχι βέβαια· μὲ καρδιά γεμάτη εὐγνωμοσύνη καὶ μὲ δάκρυα χαρᾶς θὰ ἔτρεχες, νὰ μὴ χάσῃς τὴν ἔκτακτη αὐτὴ εὐκαιρία, νὰ γίνῃς παιδὶ ἑνὸς βασιλιά καὶ ἑκατομμυριούχου. Ποῦ τέτοια τύχη! θὰ μοῦ πῆς· αὐτὰ τὰ πράματα δὲν γίνονται σήμερα, δὲν υἰοθετοῦν τόσο εὐκόλα πλούσιοι φτωχοὺς κι ἀλήτες.

Ἀδελφέ μου, παρηγορήσου. Πάνω ἀπὸ τὶς υἰοθετήσεις τοῦ κόσμου ὑπάρχει μιὰ υἰοθέτησι, ποὺ ξεπερνᾷ κάθε ἄλλη σὲ ἀξία, σὲ δύναμι, σὲ πλοῦτη, σὲ ὁμορφιά. Εἶνε ἡ υἰοθεσία, γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε ἐδῶ. Ὁ Παμβασιλεὺς τοῦ κόσμου μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο **ἔχει δημοσιεύσει στὸ Εὐαγγέλιό του μιὰ ἀγγελία**, στὴν ὁποία λέει, ὅτι ἐσένα τὸν ἁμαρτωλό, τὸν ἀλήτη, ὁ Θεὸς σὲ καλεῖ νὰ σὲ κἀνῃ παιδί του. Σοῦ ὑπόσχεται νὰ σοῦ ἀφήσῃ μιὰ κληρονομιά, ποὺ μπροστά της καὶ οἱ μεγαλύτερες περιουσίες εἶνε ἕνα πελώρια μηδενικά. **Σοῦ ὑπόσχεται «τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»** (Ματθ. 3,2· 5,3· 8,11-12· 13,11,31,33· 25,1 κ.ά.). Σοῦ ὑπόσχεται εἰρήνη καὶ γαλήνη συνειδήσεως μέσα στὸν ταραγμένο τοῦτο κόσμον. Σοῦ ὑπόσχεται... καὶ τί δὲν σοῦ ὑπόσχεται· ὅ,τι ὠραῖο, πνευματικὸ καὶ ἅγιο!

Ἀδελφέ μου! Ὅσο ἡ ἀγγελία αὐτὴ ἰσχύει, τρέξε. Ἄκου καὶ μελέτησε στὰ σοβαρὰ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸ ἀγγελτήριο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου· «*Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν (τὸν Χριστό), ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**